

17. PONTIKANKEITTÄJÄT

Korvasjoen rantamailla, Asaarianharjun kuusikossa vaalea savu on asettunut pysyvästi paikoilleen peittäen näkyvyyden syvemmälle metsän uumeniin. Savu lähtee roitotulesta jonka ympärillä touhuavat nokiset miehet Riekkko-Ville, Teräväinen ja Tietäväinen. He palvaavat hirvenkylkeä, heittävät tuleen silloin tällöin katajanhavuja savun aikaansaamiseksi ja maistelevat lihaa. "Suolaista." sanoo Riekkko Ville. "Keitetäänkö kahvit?" kysyy Tietäväinen. "Ei. Menkää te käymään rankilla ja tiputtakaa gallona täyteen, juodaan sitä. Lisätkää puita tynnyrin alle. Minä kypsytän lihan täällä sillä aikaa" sanoo Riekkko-Ville tovereilleen. Teräväinen ja Tietäväinen lähtevät metsän kätkössä olevalle keittopaikalle hakemaan juomaa.

Riekkko-Ville hätkähtää hereille kuukkeliparven mekastukseen kuusikossa. Nuotion tuli on sammunut mutta kytevä hiillos on kypsytännyt paistotikussa roikkuvan hirvenlihan. Mies arvelee nukahtaneensa kaksi tuntia, heittää nuotioon oksia ja puhaltaa siihen tulen. Hän lämmittelee kylmettyneitä käsiään. Missä ovat kaverit? Uhkarohkeat kuukkelit lentävät keitistangon päälle. Riekkko-Ville hakee veneestä toisen kanisterin ja lähtee etsimään kavereita, joiden viipymistä hän ihmettelee.

Riekkko-Ville kulkee viinankeittopaikalle aina eri reittiä ettei sammalikkoon synny puuhaa paljastavaa polkua. Perillä hän huomaa että tuli on sammunut rankin alla. Kansi on jäänyt raolleen ja tippatorvi väännetty vinoon sivulle. Kauempana sammalikkossa Teräväinen ja Tietäväinen makaavat selällään ja mölisevät käsittämätöntä sanomaa. Teräväisellä on muki peukalonhangassa ja hän urisee silmät ummessa:

perkele, minulla on oma aallonmurtaja." Toinen on nukahtanut lekkeri kainalossa kuusen alle. He ovat juoneet sikunasta itsensä niin humalaan etteivät tiedä maailmasta mitään.

Riekkko-Ville virittää tulen tynnyrin alle. Hän maistaa Tietäväisen pitelemästä astiasta ainetta ja toteaa sen vahvuuden. Toiset virkistyvät vähitellen ihmettelemään ajan ja paikan määrityksiä ja pontikkatippojen voimakkuutta. Ruokajuoma mukanaan he lähtevät palvatun hirvenlihan maistajaisiin.

Muutaman päivän kuluttua loppuvat miesten eväät. Leipää ei ole ollut kahteen päivään. Jäljellä on kahteen kertaan kaluttuja ja jyrситtyjä hirvenluita kasa. Nälkä pakottaa keksimään jotakin. "Onhan tuolla jängllä kurkia, minä käyn ampumassa yhden että saadaan lintukeitto." ilmoittaa Tietäväinen toisille ja lähtee aavalle kyttäämään.

Suolla kurjet kahlailevat pitkillä jaloillaan ja etsivät sammakoita. Maanlaidassa Tietäväinen ottaa kiväärin tähtäimeen suurimman linnun. Samalla hän kuulee taivaalta hanhien kaakatusta. Nopeasti hän suuntaa aseensa keskelle hanhiparvea ja laukaisee. Yksi lintu erkanee muistaja putoaa räpiköiden jänkäheinikkoon. Mies käy sen sieltä reppuunsa ja lähtee tyytyväisenä asentopaikalle. "Siinä on sinulle kurki, sinähän lupasit valmistaa sen ruoaksi, senkun alat hommiin." sanoo Tietäväinen. Riekkko-Ville katselee ihmeissään ammuttua lintua. "Kurjenampujalle täytyy kaataa ryyppy." sanoo

Teräväinen ja täyttää peltimukin.

1994